

משום ששני מאורות מאירים
כאחד. המאור העליון מאיר
למאור התחתון, וביום הזה
מאיר מהאור העליון, ולא מאור
השמש, ומשום כך כתוב בכסה
ליום חגנו.

רבי אבא שלח לרבי שמעון.
אמר, מתי הוויג של כנסת
ישראל עם המלך הקדוש?
שלח לו, (בראשית כ) וגם אִמְנָה
אֶחָתִי בֵּת אָבִי הִיא אֵף לֹא בֵּת
אִמִּי וַתְּהִי לִי לְאִשָּׁה. התרגש
רבי אבא, הרים קולו, בכה
ואמר, רבי רבי מנורה הקדושה,
אוי ואבוי לעולם כשתצא
ממנו! אוי לדור שיהיו בעולם
כשתסלק מהם וישארו
יתומים ממך! אמר לו רבי חייא
לרבי אבא, זה ששלח לעמתך,
מה אמר?

אמר, ודאי שאין זווג המלך עם
הגבירה אלא בזמן שמאיר
מהאב העליון, וכשנאור ממנו,
קוראים לו קדש, שהרי מבית
אבא זה נוטל, ואז מזדווגים
כאחד, משום שהמלך נקרא
קדש, שכתוב (ירמיה כ) קדש
ישראל זה, שנוטל ממקום
שנקרא קדש. אזי אחתי בת אבי
הוא אף לא בת אמי, שהרי
מבית אבא השם הזה, ולא
מבית אמי. ועל כן ותהי לי
לאשה, להזדווג כאחד, בזמן
הזה ולא בזמן אחר, בזמן
שנוטלים מבית אבא, ולא בזמן
שנוטלים מבית אמי. ויום
הכפורים מוכיח, שתשמיש
המטה אסור, משום שאין נמצא
זווג, שהרי מבית אמי נוטל,
ולא מבית אבא. אמר רבי חייא,
ודאי אשרי הדור שרבי שמעון
שרוי בתוכו. אשרי אותם
שעומדים לפניו כל יום.

ונהרת לה. והאי יומא נהירו דאימא נטלא,
ואשתכח חידו בכלא. ועל דא כתיב, יום
הכפורים הוא. יום כפור מיבעי ליה, מאן יום
הכפורים. אלא בגין דתרי נהורין נהרין בחד.
בוצינא עלאה, נהיר לבוצינא תתאה. ובהאי
יומא מנהורא עלאה נהיר. ולא מנהורא
דשמשא ובגין כך בפסה ליום חגנו כתיב.

רבי אבא שלח ליה לרבי שמעון, אמר, אימתי
זווגא דכנסת ישראל במלכא קדישא.
שלח ליה, (בראשית כ) וגם אִמְנָה אֶחָתִי בֵּת אָבִי
הִיא אֵף לֹא בֵּת אִמִּי וַתְּהִי לִי לְאִשָּׁה. אתרגיש
רבי אבא, ארים קליה, בכה ואמר, רבי רבי
בוצינא קדישא, ווי, ווי לעלמא כד תפוק מניה,
ווי לדרא דיהון בעלמא כד תסתלק מנהון
וישתארו יתמין מנה. אמר ליה רבי חייא לרבי
אבא, האי דשלח לך בלך. מאי קאמר.

אמר ודאי לאו זווגא דמלכא במטרוניתא,
אלא בזמנא דנהרא מאבא עלאה, וכד
אתנהרא מניה, קרינן לה קדש דהא מבי אבא
נטלא האי. וכדין מזדווגי כחדא, בגין דמלכא
קדש אקרי, דכתיב, (ירמיה כ) קדש ישראל ליי,
דנטיל מאתר דאקרי קדש. כדין אחתי בת אבי
היא אף לא בת אמי, דהא מבי אבא שמא דא,
ולא מבי אימא, ועל דא ותהי לי לאשה,
לאזדווגא כחדא, בזמנא דא, ולא בזמנא
אחרא, בזמנא דנטלא מבי אבא, ולא בזמנא
דנטלא מבי אימא. ויום הכפורים אוכח,
דתשמיש המטה אסור, בגין דזווגא לא
אשתכח, דהא מבי אימא נטלא, ולא מבי אבא.
אמר רבי חייא, ודאי זכא דרא דרבי שמעון
שארי בגויה, זכאין אינון דקיימין קמיה כל
יומא.